

ומספר בועות האוויר הצפויות. שינויי המשקל השבועיים היו לנושא של ניחושים וספקולציות, מעין בורסה של עליית ערכים צפויה, עם כל מצבי הרוח המתלווים, הסיפוק והאכזבה. לא הספקנו לקחת חלק בחוג לשירי ילדים, שוועדת התרבות קיימה לעתים מזומנות, אבל הדברים נלמדו מפה לפה, כמורשת האבות מדורי דורות - בקשת השפות והמנגינות של שירי העמים...

לא היינו שונים מהורים אחרים; גם אנחנו ראינו בכל שלב התפתחות של עפרה'לה תגלית גאון בהתהוותו והיינו מופתעים למצוא אותם סימנים, במוקדם או במאוחר, גם אצל האחרות בקבוצה. המחלות, עניין של יומיום, כל פעם הפחידו קצת, שמא יש פה משהו שאיש אינו מכיר. כמה אירועים, בשנתיים הראשונות של עפרה, עוד היום אני זוכר כאילו קרו אתמול.

בגיל תשעה חודשים עפרה עמדה והייתה חסונה מאוד. על אף זאת, הייתה הראשונה בגילה שנדבקה בחצבת, מחלת ילדים שבדרך כלל תוקפת בגיל הגן והחיסון ניתן לפני גיל שלוש. עפרה פרחת כשדה פרגים, קדחה מעל 40°C, אך הייתה במצב רוח טוב ותאבונה לא הראה סימנים של ירידה. הרופא קרא לרופא הילדים, רופא הילדים הביא איתו עוד פרופסור לשם קיום קונסיליום: חצבת בגיל הרך נחשבה כמסוכנת - אם כי הופעתה החיצונית של עפרה'לה עשויה הייתה לסתור הנחה זו. בכל אופן הוחלט להקדים ולחסן את בני גילה ועם זאת להדביק את שאר בנות קבוצתה של עפרה. וכך עשו: חמש הבנות התלקקו בלול אחד במשך שעה קלה. המחלה עברה על כולם בצורה קלה בלבד ולדברי הימים של הרפואה הקיבוצית נוסף עוד קטע מזהיר של ניסיון וטעייה.

לא נשכח חצי שעה של פחד, כשעפרה נעלמה לפתע לפנות ערב, בחשכה, מלפני צריף, שעמד לא הרחק מאזור בתי המלאכה. חיפושנו לא הועילו, קריאות וצעקות לא נענו - ילדים בגיל הרך לא נוהגים לענות לקריאות. כעבור זמן, שנראה כנצח, הופיעה אישה ובידה משהו קטנטן, בעצם לא יותר מגליל אבק ובוץ - עפרה, שבתקופה זו הייתה קרחת, בגלל פצעים בראש. בימים אלה לא רק אנחנו פחדנו, אלא במשק בכלל היו חששות, ולא ללא סיבה: בכפר יחזקאל בעמק יזרעאל, נעלם בלילה ילד בגיל ארבע ונמצא, עם שחר, ליד פסי הרכבת ללא ראש - טרף לצבוע, שהסתובב בסביבה. התברר, שהילד היה סהרורי ואי הקפדת ההורים על נעילת הבית גרמה לאסון המזעזע. במקרים כאלה לדמיון אין מעצורים...

וכעבור שנה, שבת אחת בצהריים, החזרנו את עפרה לגנון, שזה עתה עברה אליו. איש עדיין לא היה שם, אך השולחן כבר היה ערוך ובדלת פגשנו את המטפלת, שרצה להביא עוד דבר מה ממטבח הילדים. עפרה התיישבה מיד במקומה הקבוע בצפייה לבאות. על השולחן עמדה צלחת עם 12 קציצות, המנה של כל ילד. אנחנו נפרדנו מעפרה בהנחה, שמעתה ואילך הכל יהיה בסדר ונתראה שוב בארבע אחה"צ. אלא שבשעה ארבע קיבלה אותנו המטפלת בנימה של ספק התלהבות, ספק מבוכה וסיפורה, שהיא "באמת חיש מהר חזרה מהמטבח" אך בחדר האוכל של הגנון מצאה את עפרה ולפניה צלחת הקציצות, כשדחפה את הקציצה האחרונה אל פיה... מאחר ואין נולדים כזלזלים אלא מתחנכים לכך, אפשר לזקוף את התקלה על חשבון היעדרות המטפלת - מחדל חינוכי.

כשחזרה לעבוד, נמסרה לני מחלקה שעמדה להיפתח. נני ניגשה לעבודה עם לא מעט חששות. כמו ברוב הקבוצים אז, בתי התינוקות עמדו תחת מרותה המוחלטת של המטפלת הממונה. דעות של אם נדחו ושאלות נתקלו בהרמת גבות. רופא המקום התייחס לנושא בגישה צינית במקצת: "אם קבלת התינוק צריך להרוג את האם". בעיני המטפלת האם הצעירה, וגם הלא כל כך צעירה, היסטורית ורגשנית וטוב תעשה, אם תשאיר את הטיפול ברך בידיים מנוסות. ביקורים בבית התינוקות מחוץ לשעות ההנקה לא הורשו, ולאם שלא היניקה, לא ניתן להאכיל את התינוק אף בשעות ההנקה, כי כל דבר שחרג מהשגרה היומיומית רק הפריע. את התינוקות לקחו בשעה מסוימת אחר הצהריים והחזירו בשעה קבועה - אין השכבה ומשחקים, זה רק מכביד על המטפלת והאמהות חייבות להבין זאת.

נני לא קבלה גישה זאת. אצלה בית התינוקות היה פתוח לאמהות כל שעות היום. מי שהתפנה יכול היה להיכנס במשך שעות הבוקר ולרחוץ ולאכיל את התינוק ואף לקחתו לטיול. תמיד מצאו בה